

/неизрѣкла думи: деветъ пѣти на змиѣ се обѣрна; деветъ пѣти като сѣрна подскочи: деветъ пѣти като котка се омилква./

Косѣо. /Обѣркалъ пона надѣ глава да прѣмѣта; сплете крака и тежко се прѣмѣта./

Наоколо се чува смѣхъ. И Косѣо напуца хорицето, изгубва се между хората.

Калина. /Кога глава извиѣна, вижда, че Косѣа го нѣма. Подирва го съ очи и разбрала, че той избѣгалъ - помръчавѣ ѣ се лицето, ала веднага пакъ сили ѣ обзематъ и по-ситно крѣпно стѣпки зачести.

Гласове. Лю - лю! Горкия!

Въ това врѣме издалецъ, отъ кѣмъ Балкана се дочува пѣсень на силенъ мъжки гласъ.

Захарина. /Отива да Клиѣна/ Стига, стига!

Гайката замлѣква.

Пѣсеньта се чува по-ясно:

"Подъ чадѣра три дѣвойки стояха, стояха

"три дѣвойки, три чергарки съ тулпани.....

Калина. /Вслушена въ пѣсеньта, промѣѣна лице/ Той е!

Захарина. Мечкаря!

Калина. Той, той!... Слушѣй какѣвъ гласъ!

Чува се продължението на пѣсеньта още по-ясно.

"Три дѣвойки, три божурѣ аленѣ,

три зѣмбила, три лалета галени!

/Пѣсеньта на гѣсти вълѣни се прѣлива надѣ Чучура, сѣкашъ и Балкана ѣ пригласѣ./

Единъ гласъ отъ далечъ: Марей мечкаря, мечкаря! Еѣ и мечката съ него!

Нѣкои хукватъ да го прѣсрѣжнатъ; други се отдалечаватъ, кѣмъ лѣлката; а Калина вслушена въ пѣсеньта застава на мѣстото си, оборила глава, потрѣпва съ раменѣ.

Захарина. Какво ти става?

Калина. Незнамъ.

-- Да идемъ да го видимъ.

-- Азъ ще чакамъ тукъ.... той знае.....

--- Знае?

-- Тукъ.... Той тукъ ще доде.

-- Ахъ, Калина, Какво прилѣдня. Сѣкашъ се страхувашъ.